

SAMAN Í GLEÐI

Miðnáttarröða, Jógvan Ravnsfjall helt á vestanstevnu í Miðvági 1990.

*Nú vágastevnu vit halda —
ein nýggjan hátíðardag,
og ítróttur øllum má valda,
og øll tykjast vera gláð.*

Soleiðis byrjaði Heina-Martin sína yrking til ta fyrstu vágastevnuna í 1945, sum varð hildin í Sandavági og her í Miðvági. Seinni varð navnið broytt til vestanstevna, tá ið Vestmanna kom uppi aftrat teimum trimmen stóru byggunum í Vágum.

Hvat er tað, sum fær okkum at halda eina slíka stevnu, ella hvi halda vit eina stevnu sum vestanstevnu í dag?

Er tað ikki tí, at vit vilja hittast saman og gleðast sum skaldið sigur, njóta eina stund saman við vinum og kenningum og gloyma tann vanliga arbeiðsdagin og knoss.

Jú, tað er tað, og tað hevur tað verið síðani mannaættin í fornu tíð kom saman til leik og gaman.

Tað eru so margar strævnar og tungar letur í livinum, men upp ímillum finnast vit saman í gleði. Tað kann t.d. vera í einum brúðleyp, jólahaldi ella á eini stevnu sum her.

Ja, tað er gleðin, sum er tann ráðandi andin á stevnu og má bera hana uppi, so at vit við hesum gerast rík í komin her á stevnu og kann vera saman við vinum og kenningum.

Nú mær er boðið at siga nøkur orð her í heimbygð míni í kvöld, er tað eisini við gleði og takksemi, at eg eri komin her á stevnu og kann vera saman við vinum og kenningum.

*Her ungar tú leikti og festi tær rót,
fekk forningin góðan, í livinum bót.*

Soleiðis kann eg siga um mína heimbygð og so mong onnur saman við mær, tí hetta var og er líka so væl enn ein góður staður at vaksa upp í.

Hetta her at kenna sínar røtur hevur so ómetaliga nógv at siga fyrri okkum menniskju í teimum livsins royndum, ið vit skulu igjøgnum, tí tá kennir tú teg nær knýttan at einum samfelagi, har tú hevur tín uppruna, og út frá tí veksur tín sjónarringur, til tú at enda fær fatan av tí stóra heimi rúndanum teg.

Ti er tað gott, at vit frá barnsbeini av fyrst læra um heimstað okkara við at geva okkum far um fólkini og arbeiðsliv á staðnum, kenna staðanøvn og tær søgur, ið eru knýttar aftrat teimum, og annars súgva til okkum alla ta vitan, ið vit kunnu fáa um heimstað okkara.

Tá hava vit fest røtur og eru tilreiðar at stiga útum bygdargrindina út í tann stóra heim, har lættari verður hjá okkum at fata livið og liva saman við menniskjum, ið fyrri okkum hava eina fremmanda mentan.

Eisini tá hevur tú lært at virða náttúruna í heimbygðini og æra tað fólk, ið har búleikast, so at tú, tá ið tú einaferð festir búgv á staðnum, er betur fyrri at skilja ímillum hvat er bygdini at gagni ella ikki, og á tann hátt kann bera fedranna arv víðari til næsta ættarlið.

Betri fœring tú fært í uppvøkstrinum, betur ert tú eisini fyrri at taka ímóti teimum avbjóðingum, ið livið hevur.

Bæði igjøgnum sorg og gleði skulu vit liva.

Gjøgnum gleðina hava vit menniskju lætt við at fóta okkum, meðan tað er misjavnt, tá ið sorg og bakkøst herja á.

Hjá tí menniskju, ið einki hevur at standa á, er í slíkum fœrum skjótt at hokna undir, og hevur hon ofta ringt við at reisa seg aftur, men har ið fœringurin er góður,

verða sorgin og bakkøstini tikin sum ein tung arbeiðsbyrða, ið ein má igjøgnum fyrri at taka tað næsta stigið fram í livinum.

Ti er tað gott, at vit igjøgnum uppvøksturinn fáa fœringin so góðan sum til ber.

Tað er at fáa andaliga menning og læra, hvørji livsvirði eru neyðug og røtt fyrri okkum menniskju, so at vit igjøgnum livið kunnu gera nýtslu av hesum lærdómi og við tí bera okkara liv og annars uppi, so at samfelagið og mannaættin øll gerst ríkari. Tá verður tað eisini lættari at liva, og menniskjuni kunnu tá fata livið hjá hvørjum øðrum og saman brúka tað tilfeingi, ið jørðin og havið geva, soleiðis at ættarlið aftaná ættarlið fáa gagn av hesum.

Væl minnst eg stevnuna í 1957 her í bygdini, tá ið Miðvingur vann sín fyrsta róður.

Á vegnum heim av Bakka, tá ið kappróðurin var liðugur, møttu vit manni, sum hvørt vaksið fólk tók í hondina á og ynsktu tillukku. Vit smádreingir, sum sjálvandi vóru forvitnir at vita, hvør hesin maður var og hvi fólk ynsktu honum tillukku, fingur so spurt úr teimum eldru, at hetta var maðurin, sum smíðað hevði nýggja áttamannafarið, sum júst hevði vunnið.

Soleiðis tykir mær eisini, at vit mugu ikki gloyma tey, ið standa aftan fyrri tær summarstevnur, ið verða hildnar í Føroyum, tað verið seg tey, sum stákast í heiminum og tey, ið skipa fyrri tiltøkum. Ti varð teirra stríð og arbeiði ikki gjørt, so vóru ongar stevnur og einki grundarlag til heldur at dystast í kappleikum og øðrum, sum allar stevnur hava at bjóða.

Ti vil eg her nýta høvið at ynskja tykkum øllum her í bygdini tillukku við stevnuni og hjartaliga tillukku við bygdarhúsinum og vøllum, tí hetta er góður karmur til eina stevnu, og eg veit, at tað er nógv knoss og stríð aftanfyrri hesi arbeiði, ið hava tikið fleiri ár.